

# SARGIETIES NO MANTKĀRĪBAS

*Sabata pēcpusdienai*

## NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 14:12–14, Ef 5:5, Joz 7, Jņ 12:1–8, Apd 5:1–11, 1kor 10:13.

## ATMIŅAS PANTS:

“Uzmanieties un sargieties no mantkārības, jo neviens nedzīvo no tam, ka viņam ir daudz mantas.” (Lk 12:15)

**M**antkārība ir definēta kā neparasta vēlme pēc bagātības vai īpašumiem, kas tev nepieder. Mantkārība ir liela lieta, patiesībā pietiekami liela, lai tiktu pielīdzināta melošanai, zagšanai vai slepkavībai. Tā ir tik kaitīga, ka Dievs uzskatījis par svarīgu brīdināt no tās savā lielajā morāles likumā: “Tev nebūs iekārot sava tuvāka namu. Tev nebūs iekārot sava tuvāka sievu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz ko citu, kas tavam tuvākam pieder.” (2Moz 20:17)

Mantkārība bieži ir uzskaitīta kopā ar riebīgajiem grēkiem, kas neļaus cilvēkam ieiet Dieva valstībā. “Jeb vai jūs nezināt, ka netaisnie neiemantos Dieva valstību? Nepievilieties! Ne netikli, ne elku kalpi, ne laulības pārkāpēji, ne malaki, ne vīriešu piegulētāji, ne zagļi, ne mantrauši, ne dzērāji, ne zaimotāji, ne laupītāji neiemantos Dieva valstību.” (1kor 6:9, 10)

Mantkārība līdzvērtīga laupīšanai, elkdievībai, netiklībai un laulības pārkāpšanai? Tieši tā saka Bībele, un šonedēļ mēs apskatīsim piemērus, cik slikta tā ir un ko mēs varam darīt, lai to pārvarētu.

*Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. martā.*

# Pirmatnējais grēks

Bieži rodas jautājums – un pamatoti – par to, kā Dieva universā radās grēks. Mēs saprotam, kā, vismaz daļēji. Savā būtībā tas bija iekārošanas dēļ. Varbūt iekāre ir pirmatnējais grēks?

*Izlasi Jes 14:12–14. Kādas norādes šeit ir dotas par Lucifera krišanu? Kā iekāre spēlē svarīgu lomu šajā krišanā?* \_\_\_\_\_

---

---

---

“Neapmierināts ar savu stāvokli, kaut arī bija izcelts pāri visam Debesu pulkam, viņš uzdrošinājās iekārot sev godu, kāds pienācās vienīgi Radītājam. Tā vietā, lai mācītu citas radītās būtnes mīlestībā un uzticībā raudzīties uz Dievu kā uz Visaugstāko, Lucifers viņu kalpošanu un uzticību centās iegūt sev. Un, iekārodams godību, kādā mūžīgais Tēvs bija ietērpis savu Dēlu, šis eņģeļu valdnieks centās iegūt varu, kas pienācās vienīgi Kristum.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 35. lpp.)

*Izlasi Ef 5:5 un Kol 3:5. Kam Pāvils pielīdzina mantkārību un kāpēc?* \_\_\_\_\_

---

---

---

Cik interesanti, ka Pāvils divreiz mantkārību pielīdzina elkdievībai. Elku pielūgšanu cilvēki praktizē, kad pielūdz kaut ko citu, nevis Dievu, kad velta savu dzīvi kaut kam radītam, nevis Radītājam (Rm 1:25). Vai mantkārība varētu būt tas, ka mēs vēlamies kaut ko tādu, ko mums nevajadzētu iekārot, un vēlamies to tik ļoti, ka mūsu sirds uzmanības centrā nokļūst šī vēlme, nevis vēlme pēc Kunga?

Nav šaubu, ka Lucifers sākumā nezināja, uz kurieni viņu aizvedīs nepareizās ilgas. Tas pats var notikt ar mums. Bauslis pret mantkārību – viens bauslis, kas runā tikai par domām, – var apstādināt mūs un neļaut darīt to, kas varētu novest arī pie citu baušļu pārkāpšanas. (Sk., piemēram, 2Sam 11. nod.)

*Izlasi 1Tim 6:6, 7. Kā pievērsšanās tam, ko Pāvils šeit raksta, palīdz pasargāt mūs no mantkārības?* \_\_\_\_\_

---

---

---

# Nolādēta rīcība nometnē

Tie neapšaubāmi bija vieni no grandiozākajiem laikiem Israēla vēsturē. Pēc 40 gadus ilgas klaiņošanas tuksnesī viņi beidzot nonāca Apsolītajā zemē. Dramatiska brīnuma rezultātā Israēla bērni plūdu laikā šķērsoja Jordānas upi pa sausu zemi. Šis notikums bija tik iespaidīgs, ka Kānaānas pagānu ķēniņu sirdis izkusa un viņiem nebija spēka cīnīties (Joz 5:1).

Pirmais patiesais izaicinājums Kānaānas iekarošanā bija mūriem ieskautā un nocietinātā Jērikas pilsēta. Neviens nezināja, kā uzvarēt Jērikas iedzīvotājus, – pat Jozua ne. Atbildot uz Jozuas lūgšanu, Dievs atklāja pilsētas iznīcināšanas plānu, ko viņi arī īstenoja. Bet tad notika negatīvs notikumu pavērsiens.

*Izlasi Joz 7. nod. Kas notika pēc spēcīgās uzvaras Jērikā, un kādu vēsti mums vajadzētu paņemt sev no šī stāsta?* \_\_\_\_\_

---



---



---

Kad viņu tiešā veidā uzrunāja, Āhans atzina, ko darījis, sakot, ka ir “iekārojis” šīs preces. Ebreju valodas vārds, kas šeit tulkots kā “iekārots” (“chmd”), dažviet Bībelē ir lietots ļoti pozitīvā nozīmē. Šī vārda sakne atrodama, piemēram, Dan 9:23, kad Gabriēls pastāstīja Daniēlam, ka viņš ir “īpaši iemīļots vīrs”.

Tomēr šajā gadījumā “chmd” bija slikta vēsts. Neskatoties uz skaidro pavēli neņemt sev neko no ieņemtajām pilsētām (Joz 6:18, 19), Āhans to izdarīja, graužot visas tautas reputāciju. Pēc sakāves pie Ajas Jozua baidījās, ka “kānaānieši un visi šīs zemes iedzīvotāji to dzirdēs, tad tie mūs ielenks no visām pusēm un izdeldēs mūsu vārdu no šīs zemes. Ko tad Tu darīsi Sava lielā Vārda labā?” (Joz 7:9). Citiem vārdiem, Kungs gribēja izmantot šīs lielās uzvaras kā daļu no apkārtējo tautu iepazīstināšanas ar Savu spēku un Savu darbu Viņa paša tautas vidū. Viņu uzvarām vajadzēja būt Jahves spēka liecībai tautām. Protams, pēc sakāves Ajā kopā ar cilvēku dzīvības zaudējumiem šī liecība bija apdraudēta.

*Padomā, cik viegli Āhans varēja attaisnot savu rīcību: “Tā ir tik maza summa, salīdzinot ar visu pārējo laupījumu. Neviens to nezinās, un kā gan tas var kaitēt? Turklāt manai ģimenei ir vajadzīga nauda.” Kā mēs varam pasargāt sevi no šādas bīstamas domāšanas?* \_\_\_\_\_

---



---

# Jūdas sirds

Viens no traģiskākajiem stāstiem Bībelē ir stāsts par Jūdu Iskariotu. Šim cilvēkam bija tāda priekštiesība, kāda bija tikai vēl 11 cilvēkiem visā pasaules vēsturē: kā mācekļiem būt kopā ar Jēzu un mācīties mūžīgās patiesības no paša Meistara. Cik skumji, ka daudzi cilvēki, kuriem nekad nav bijušas tādas iespējas kā Jūdam, tiks izglābti, savukārt Jūda, kā mēs tagad zinām, ir lemts mūžīgai iznīcībai.

Kas notika? Atbilde ir atrodamā vienā vārdā: mantkārība, viņa sirds vēlmes.

*Izlasi Jņ 12:1–8. Ko Marija darīja tādu, kas piesaistīja uzmanību mielasta laikā?*

*Kā Jūda reaģēja? Kāpēc? Kāda bija Jēzus atbilde?* \_\_\_\_\_

---

---

---

---

---

---

Pestītāja maigais pārmetums Jūdam par mantkārīgo piezīmi lika viņam pamest svētkus un doties tieši uz augstā priestera pili, kur bija pulcējušies Jēzus ienaidnieki. Viņš piedāvāja nodot Jēzu viņu rokās par summu, kas ir daudz mazāka nekā Marijas dāvana. (Sk. Mt 26:14–16.)

Kas notika ar Jūdu? Kāpēc viņš darīja kaut ko tik ļaunu, kaut arī viņam bija tik daudz brīnišķīgu iespēju, tik daudz retu priekštiesību? Saskaņā ar Elenu Vaitu, Jūdas “mīlēja lielo Skolotāju un ilgojās būt Viņa tuvumā. Viņš izjuta vēlēšanos pēc izmaiņas raksturā un dzīvē un, pievienodamies Jēzum, cerēja to iegūt. Pestītājs Jūdu neatraidīja. Viņš pieņēma to kā vienu no divpadsmit mācekļiem. Viņš tam uzticēja evaņģēlista darbu. Viņš piešķīra spēku dziedināt slimos un izdzīt velnus. Bet Jūda nekad pilnīgi nepakļāvās Kristum” (“Laikmetu ilgas”, 717. lpp.).

Galū galā mums visiem ir rakstura trūkumi, kas var tikt pārvarēti, pateicoties Dieva spēkam, kas darbojas mūsos. Bet Jūda nepakļāvās pilnībā Kristum, un mantkārības grēks, ko viņš būtu varējis uzvarēt Kristus spēkā, uzvarēja viņu, nesot traģiskas sekas.

Kurš no mums gan necinās ar mantkārību kādas lietas dēļ? Šajā gadījumā tas, ko viņš iekāroja, bija nauda, un šī mantkārība, kas bija sirds problēma, noveda pie zagšanas (Jņ 12:6), kas beigās noveda viņu pie Jēzus nodošanas.

Kāda balsa mācība mums visiem par briesmām, ko var radīt mantkārība! Tas, kas šķiet sīkums, vienkāršas sirds ilgas, var novest pie traģēdijas un mūžīga zaudējuma.

# Ananija un Sapphira

Tas bija aizraujošs laiks, kad būt par draudzes locekli. Pēc lielās Svētā Gara izliešanās Vasarsvētku dienā apustuļi ar spēku sludināja evaņģēliju, un tūkstošiem cilvēku pievienojās draudzei.

“Kad viņi beidza Dievu lūgt, vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus. Ticīgo pulks bija viena sirds un viena dvēsele, neviens neko no savas mantas nesauca par savu, bet viņiem viss bija kopīgs.” (Apd 4:31, 32)

Kāda privilēģija bija Ananijam un Sapphirai būt par daļu no agrīnās draudzes, redzēt to augam un redzēt Svētā Gara izpausmes tik ievērojamā veidā! “Viņu starpā arī nebija neviena, kam kā trūktu; jo tie, kam bija tīrumi vai nami, tos pārdeva un atnesa maksu par pārdoto un nolika apustuļiem pie kājām; un katram tika izdalīts, kā kuram vajadzēja.” (Apd 4:34, 35)

Tieši šajā vidē Ananija un Sapphira, acīmredzami pārsteigti par notiekošo un vēloties tajā piedalīties, nolēma pārdot kādu īpašumu un iemaksāt ieņēmumus draudzei. Tiktāl viss bija labi.

*Izlasi Apd 5:1–11. Kā tu domā, kas bija sliktāk – neatnest visu naudu vai melot par to? Kāpēc tik skarbs sods?* \_\_\_\_\_

---



---



---

Sākumā likās, ka viņu ilgas ziedot darbam bija patiesas. Tomēr “pēc tam Ananija un Sapphira apbēdināja Svēto Garu, ļaujoties mantkārības jūtām. Viņi sāka nožēlot savu solījumu un drīz zaudēja saldo svētību ietekmi, kas sildīja viņu sirdis ar ilgām darīt lielas lietas Kristus darba labā” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 72. lpp.). Citiem vārdiem, lai gan viņi sāka ar vislabākajiem motīviem, viņu mantkārība uzlika viņiem masku un lika izlikties par tiem, kas viņi nebija.

*“Un lielas bailes pārņēma visu draudzi un visus, kas to dzirdēja.” (Apd 5:11) Pēc šī starpgadījuma cilvēki noteikti rūpīgāk atgriezās desmito tiesu. Bet šis skumjais ziņojums nav iekļauts Bībelē tikai kā brīdinājums par uzticību desmitās tiesas došanā. Ko tas māca mums, kur var aizvest mantkārība?* \_\_\_\_\_

---



---



---

# Uzvarot mantkārību

Mantkārība ir sirds jautājums un līdzīgi lepnumam un savtībai bieži paliek nepamanīta, kas arī ir iemesls tam, kāpēc tā var būt tik nāvējoša un pieviļoša. Ir pietiekami grūti uzvarēt grēkus, kas ir acīmredzami: melošanu, laulības pārkāpšanu, zagšanu, elkdievību, sabata pārkāpšanu. Bet tā ir ārēja rīcība, par ko mēs varam padomāt, pirms to darām. Bet uzvarēt pašas ļaunās domas? Tas ir ļoti grūti.

*Izlasi 1kor 10:13. Kāds apsolījums šeit ir dots, un kāpēc ir tik svarīgi saprast mantkārības kontekstu?* \_\_\_\_\_

---

---

---

Kā tad Dieva spēkā mēs varam tikt pasargāti no šī bīstamā, viltīgā grēka?

1. Pieņem lēmumu kalpot Dievam un būt atkarīgam no Viņa, kā arī būt daļai no Viņa ģimenes. “Izvēlieties šodien paši sev, kam jūs kalposit [..]. Bet es un mans nams – mēs kalposim Tam Kungam.” (Joz 24:15)

2. Pastāvi ikdienas lūgšanās un iekļauj tajās Mt 6:13: “Neieved mūs kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļauna: jo Tev pieder valstība, spēks un gods mūžīgi.” Kad sajūti iekāri pēc kaut kā, ko tev nevajadzētu iekārot, lūdz par to, pieprasot Bībeles uzvaras apsolījumus, tādus kā 1kor 10:13.

3. Lasi regulāri Bībeli. “Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.” (Ps 119:11)  
Jēzus risināja cilvēka/grēka problēmu. Viņš bija kārdināts katrā lietā, kurā mēs tiekam kārdināti. Un, lai spētu pretoties, Viņš pavadīja visas naktis lūgšanās ar Savu Tēvu. Jēzus nepameta šo zemi, kamēr Viņš nebija gan sagatavojis ceļu ar piemēru, gan apsolījis spēku, kas ļaus ikvienam cilvēkam dzīvot ticībā un paklausībā, attīstot Kristum līdzīgu raksturu.

“Meklējiet To Kungu, kamēr Viņš atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš ir tuvu! Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie Tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā.” (Jes 55:6, 7)

*Kādas ir bijušas mantkārības sekas tavā dzīvē? Kādas mācības tu esi apguvis? Ko tev no tām vēl vajadzētu apgūt?* \_\_\_\_\_

---

---

---

---

**TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:**

Jērikas iekarošanas laikā Āhans nebija vienīgais, kurš sudrabu un zeltu atnesa uz Israēla nometni. Jozua bija licis vīriem atnest sudrabu un zeltu, kā arī misiņa un dzelzs traukus Dieva nama mantnīcā (Joz 6:19, 24). Viss pārējais bija jāsadedzina. Tomēr Āhans bija vienīgais, kas kaut ko paturēja sev. “Starp Israēla miljoniem atradās tikai viens vīrs, kas šajās svinīgajās uzvaras un sodības stundās uzdrošinājās pārkāpt Dieva pavēli. Ieraugot dārgo babiloniešu tērpu, Āhanā pamodās mantkārība, un, pat jau nāvei acīs lūkojoties, viņš to vēl nosauca par ‘dārgu babiloniešu mēteli’. Viens grēks noveda pie nākamā, un viņš ņēma arī zeltu un sudrabu, kas bija novēlēts Kunga mantu namam, – aplaupīja Dievu, piesavinoties pirmos augļus no Kānaānas zemes.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 496. lpp.)

Pāvila pēdējo dienu zīmju sarakstā pirmās divas ir saistītas ar mūsu attieksmi pret naudu un īpašumiem. “Bet zini to, ka pēdējās dienās iestāsies grūti laiki, jo cilvēki būs patmīlīgi, mīlēs naudu [alkatīgi].” (2Tim 3:1, 2) Savtība un naudas mīlestība ir būtisks cilvēces apraksts pēdējās dienās – mūsu dienās.

**JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:**

1. Izlasi 1Tim 6:6–10: “Patiesi, lielu ieguvumu dod dievbijība ar pieticību, jo mēs nenieka neesam pasaulē ienesuši, tāpēc arī nenieka nevaram iznest; bet, kad mums ir barība un apģērbs, tad ar to mēs pietiksim. Bet, kas grib tapt bagāts, krīt kārdinājumā un valgā un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas gāž cilvēkus postā un pazušanā. Jo visa ļaunuma sakne ir mantas kārība; dažs labs, tiekdamijs pēc tās, ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju.” Grupā pārrunājiēt gadījumus, kur mīlestība uz naudu ir “nodarījusi daudz sāpju” sev un citiem. Ir daudz tādu piemēru, vai ne? Kā mēs varam atrast pareizo līdzsvaru, zinot, ka mums ir vajadzīga nauda, lai neiekristu slazdā, no kura Pāvils šeit brīdina?

2. Ko vēl bez naudas cilvēki mēdz iekārot?

3. Kāda ir atšķirība starp pamatotu vēlmi pēc kaut kā un mantkārību? Kad pamatotās ilgas pēc kaut kā var pārvērsties mantkārībā?